

Predica de la Krefeld, 05 noiembrie 2006

Ewald Frank

[...] Amin. Aceasta o putem mărturisi din inimă. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul pentru noi, ziua mântuirii, vremea potrivită pe care Dumnezeu ne-o dăruiește prin har. Când fratele Müller ne-a citit Cuvântul, un Glas a răsunat de la Scaunul de domnie... Aleluia! Acest Glas care vine de la Scaunul de domnie, pe Acesta dorim noi să-L auzim, și în rest pe nimeni. Fratele Müller a amintit, de asemenea, că a fost în rândurile evangheliei depline. Același lucru îl pot mărturisi și eu... Dar pe vremea aceea noi ne-am rugat cu adevărat „Doamne, descoperă-ne Cuvântul Tău, proaspăt de la Scaunul de domnie. Descoperă-ne Cuvântul Tău, proaspăt de la Scaunul de domnie.” Apoi când a venit la noi Cuvântul descoperit proaspăt de la tron, noi l-am primit și-I suntem recunoscători lui Dumnezeu din toată inima pentru aceasta.

Fratele Müller i-a amintit pe prietenii din Iran... Noi am botezat deja, aici, opt frați și surori din Iran. Ei locuiesc în apropierea Münsterului... Vor mai veni și alții... Când am fost în Erevan am întâlnit frați și surori din Iran, am avut părtășie cu ei. Cu adevărat Dumnezeu cheamă afară din toate popoarele, limbile și neamurile. Și El i-a dat și lui Ismael făgăduința că din el vor ieși 12 voievozi. Și în Isus Hristos, Domnul nostru, totul a fost cuprins, din toate popoarele, limbile și națiunile. Dumnezeu a folosit persoane individuale pentru a vesti planul de mântuire – mai ales proroci, apoi Israelul, într-un mod deosebit. Dar mântuirea lui Dumnezeu este pentru toți oamenii care o pot crede și primi. Și noi Îi mulțumim Domnului că putem avea o parte directă în ceea ce face Dumnezeu în prezent.

Azi dimineață devreme au intrat e-mail-urile de pretutindeni: „Noi am văzut, am auzit...” Din Johannesburg, din Santiago, de ici și de colo... Noi suntem cu adevărat foarte recunoscători că Dumnezeu ne-a dăruit această posibilitate. Fratele Schmidt mi-a spus că frații din Moldova, care vorbesc rusește, au sunat și au spus că și ei au ascultat, au văzut și au trăit împreună cu noi... Au curs lacrimi, oamenii sunt copleșiți de harul și dragostea lui Dumnezeu, și de minunatul Cuvânt pe care noi îl putem predica și-l putem crede. Eu doresc de fapt să vină ziua ca atunci la Cincizecime, când să nu ne mai trebuiască traducători. În ziua Cincizecimii a fost cu adevărat așa, că Petru vorbea iar toate cele 16 națiuni au auzit în limba lor proprie ceea ce s-a propovăduit acolo în evreiește. Până vine ziua aceea, noi suntem recunoscători pentru toți traducătorii.

Au venit e-mail-uri din România... de pretutindeni: „Noi am ascultat, am văzut, și am fost binecuvântați.” Observația că traducerea în limba rusă este foarte bună, ne bucură. Am auzit aceleași mărturii despre frații noștri care traduc în alte limbi. Și aceasta este har. Poate unii cred că noi, aici în față, nu predicăm chiar așa de puternic... Noi trebuie să ținem seama de traducători. Este cu adevărat important ca puterea să nu vină de la predicator, ci din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu adevărat, din Cuvântul lui Dumnezeu, căci atunci se descoperă puterea lui Dumnezeu.

Știm că lumea întreagă vorbește diferite limbi. Există limbi principale, apoi desigur, mii de dialecte, în întreaga lume. De curând am fost surprins când am citit că în total 235 de milioane de oameni de pe pământ vorbesc portugheza. Dacă te gândești la mica Portugalia, atunci ești cu adevărat surprins să auzi că 235 de milioane de oameni de pe pământ vorbesc portugheza. Numai în Brazilia sunt 180 de milioane. Restul în Africa și în Europa... În comparație cu aceasta, avem

cu adevărat numai 101 milioane de vorbitori de germană, și se mai adaugă 70 de milioane care sunt răspândiți în lume, în Institutul Göthe ș.a.m.d., care au învățat germana. Și de aceea mai subliniem încă o dată faptul că suntem mulțumitori că Dumnezeu, în locul acesta, ne-a înzestrat cu frați care pot să traducă în diferite limbi, pentru ca lumea întreagă să audă Cuvântul lui Dumnezeu. Mai ales când mă gândesc la frații și surorile noastre vorbitori de limba franceză, atunci aș dori ca din când în când să se poată cânta aici și în franceză, sau în engleză... Însă, vom vedea... Totul va veni într-o zi. Dumnezeu să binecuvânteze mai ales pe frații noștri care slujesc cu Cuvântul, fie în Europa de est, în Europa de vest, în întreaga lume. Domnul Dumnezeu să aibă calea Lui cu noi toți, cu poporul Său din toate limbile, din toate popoarele, din toate națiunile. Așa este scris, și așa se împlinesc în zilele noastre.

Salutăm din acest loc pe toți cei ce ne ascultă și ne urmăresc, și vă dăm saluturi vouă, din toată lumea. Apoi aș dori și astăzi să urez bun venit din inimă tuturor celor ce sunt azi aici, în acest sfârșit de săptămână pentru prima dată. Pot să vă rog să vă ridicați, scurt, ca să știm cine este pentru prima dată aici. Ia uitați-vă... Bun venit din inimă. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Dumnezeu să te binecuvânteze, tinere. Amin. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Mulțumiri Domnului. El să ne binecuvânteze pe toți.

Frați și surori, timpul aleargă, și noi am dori să lăsăm niște versete să ne vorbească, ca Dumnezeu să ne vorbească cu adevărat de la Scaunul de domnie. Nu un om [să ne vorbească], ci Cuvântul lui Dumnezeu să ne fie adresat și noi să-l putem crede și primi. Condiția pentru a fi în legătură cu Dumnezeu este ca tot ceea ce ne desparte de Dumnezeu să fie îndepărtat, pentru ca noi să avem o legătură personală cu Domnul.

Dați-mi voie să vă citesc în această legătură două versete: primul din Marcu 11 de la v. 22: *„Isus a luat cuvântul, și le-a zis: Aveți credință în Dumnezeu! Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‚Ridică-te și aruncă-te în mare’, și dacă nu se va îndoii în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.”* Aceasta este o făgăduință puternică, dar este în legătură cu o condiție. Citim mai departe în v. 24: *„De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea.”* Acum urmează v. 25: *„Și, când stați în picioare de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri, să vă ierte greșelile voastre.”* Să ne iertăm unii pe alții la fel cum ne-a iertat Dumnezeu în Hristos, fără vreo contabilizare, nu a făcut nici măcar un singur reproș, n-a spus nici măcar o singură dată *„Trebuie să mai clarific cutare și cutare lucru cu tine.”* Zăpăditul cu poruncile care ne stătea împotriva este rupt, sângele legământului a fost vărsat. Atunci despre ce să se mai discute? Despre ce să se mai vorbească dacă vina este plătită, dacă fărâdelegea nu mai există, ci Dumnezeu ne-a iertat cu adevărat în Hristos? Și tot așa și noi ne putem ierta unii pe alții din inimă, așa cum ne-a iertat și El. Să nu mai vorbim deloc despre aceasta, să nu ne mai gândim la aceasta... Ci ochii noștri să fie ațintiți la Domnul, și să înaintăm.

Apoi din Filipeni un cuvânt minunat care vorbește de asemenea despre părtășia pe care o avem cu Domnul și unii cu alții. Filipeni 2 de la v. 1: *„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire...”* În ziua Cincizecimii credincioșii au fost o inimă și un suflet. Ioan Botezătorul a putut să spună: *„eu vă botez cu apă, spre pocăință; Cel ce vine după mine, ...vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.”* Noi putem să predicăm, putem să botezăm, dar cu Duhul Sfânt numai Domnul nostru poate să boteze. Astfel, noi suntem într-o mare așteptare ca aceasta să se întâmple – aceasta trebuie să se întâmple, pentru că astfel se va împlini că va veni ploaia târzie, vremile de înviore, așezarea din nou... pregătirea în lăuntru nostru se va întâmpla la fel de sigur cum a făgăduit-o Dumnezeu. Frați și surori, lucrul

principal este să avem parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent. Iar ca să știm aceasta, trebuie urmați pașii de la începutul Noului Testament; cum tot ceea ce a fost făgăduit în Vechiul Testament și-a găsit împlinirea pas cu pas. De repetate ori este scris din Mat. 1 până la Ioan 19, „ca să se îplinească”... Și s-a și împlinit. Mat. 1.22: „*Toate aceste lucruri s-au împlinit ca să se îplinească ce vestise Domnul prin prorocul...*”. Fratele Müller a amintit deja pe scurt despre durerile nașterii – în întreg Vechiul Testament, fie în Ieremia, fie în Osea, Dumnezeu a numit Israelul soția Sa, care a primit Cuvântul Său, sămânța Lui, până la împlinirea făgăduinței din Gen. 3.15... Fecioara va rămâne însărcinată, sau sămânța lui Dumnezeu va veni prin femeie. Apoi Isaia 7.14 „*Iată, fecioara va rămâne însărcinată...*”. Acesta este punctul principal: Noul Testament a început cu împlinirea făgăduinței pe care a dat-o Dumnezeu de la început, și anume cu referire la Răscumpărătorul. Și anume, Cuvântul s-a putut face trup, și a putut locui printre noi. La fel este și astăzi, și la fel a fost cu Israelul – un purtător al Cuvântului, un purtător al făgăduințelor... Și apoi trecerea: Maria... Și apoi trecerea la Biserica legământului celui nou care chiar la sfârșit trăiește cu adevărat cu Cuvântul lui Dumnezeu, și copilul de parte bărbătească care va cârmui toate limbile și națiunile se va naște. Este pur și simplu prorocia biblică, pe care noi o putem rândui prin har, și știm că astfel a fost prevestit întregul plan de mântuire în tot Vechiul Testament, și astfel se îplinește de-a lungul Noului Testament. Încă o dată să fie spus: Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său. Iar când vremea este împlinită, se împlinște ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Dreapta Domnului este înălțată, dreapta Domnului are biruința. Și poporul Lui va asculta de glasul Lui!

Știm cu toții că toate direcțiile de credință au învățăturile lor, crezurile lor... Și este bine așa. De ce să fie altfel? DAR, Biserica lui Isus Hristos nu este legată de nici o poruncă omenească, pentru că Domnul nostru spune în Marcu 7.7: „*Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești.*” Numai Cuvântul lui Dumnezeu este hotărâtor, și toți cei ce se închină lui Dumnezeu, trebuie s-o facă în duh și în adevăr. Iar adevărul este și rămâne în veci Cuvântul lui Dumnezeu.

Ieri, un frate a vorbit cu un preot evanghelic care a oficiat botezul copiilor. Iar fratele i-a spus că acest lucru de fapt nu este corect. Și omul a răspuns: „Știu și eu asta, dar așa o învață Biserica, și eu sunt numai un pastor.” Oamenii trebuie să slujească acolo de unde-și primesc pâinea. Dar slujitorii lui Dumnezeu sunt aleși la aceasta, fie că trăiesc sau mor, fie că au ce mânca sau ce bea, indiferent de orice lucru, ei predică tot planul lui Dumnezeu. Și toți cei ce sunt din Dumnezeu, vor asculta de glasul lui Dumnezeu.

Luca 19.44 este un cuvânt deosebit, în care Domnul, pe vremea aceea, Își acuză poporul pentru că n-a cunoscut ziua cercetării îndurătoare a lui Dumnezeu. Frați și surori, despre aceasta este vorba! Ce intenționează Dumnezeu? Și dați-mi voie să citesc pe scurt repede din cartea Faptelor cap. 13, ca să vedem ce vrea să spună Domnul cu adevărat prin faptul de a avea o parte directă în ceea ce face El acum. Vă rog, transpuneți-vă în zilele Bibliei. Când Domnul a umblat pe pământ, au fost prezenți acolo oameni, când El a liniștit furtuna, când El a frânt pâinea și mii de oameni au mâncat și tot au mai rămas 12 coșuri. Ei au fost acolo când Domnul a făcut ceva, iar noi de asemenea dorim să fim prezenți când Domnul face ceva. Noi nu am trăit acum două mii de ani, ci trăim acum, dar Domnul este același ieri și azi și în veci. Și El ne frânge pâinea, spunând că omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu - cu fiecare Cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu.

Aici, în Fapte 13 citim, de exemplu, în v. 23: „*Din sămânța lui David, Dumnezeu, după făgăduința Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Isus.*” – „*după făgăduința Sa*”. Mai înainte spune „după voia lui Dumnezeu”. David a fost un om după inima și voia lui Dumnezeu.

Acum se face trecerea la Domnul nostru, că făgăduința s-a împlinit în El, că EL a venit ca Mântuitor. V. 24: „*Înainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul pocăinței la tot norodul lui Israel.*” V. 25: „*Și Ioan, când era la sfârșitul însărcinării lui, zicea: "Cine credeți că sunt eu? Nu sunt Acela; ci iată că după mine vine Unul, căruia eu nu sunt vrednic să-i dezleg încălțămintea picioarelor."*” Apoi continuă – v. 27: „*Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n-au cunoscut pe Isus; și prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele prorocilor, care se citesc în fiecare Sabat.*” Întotdeauna este vorba despre împlinirea Scripturilor. Apoi, v. 31: „*El S-a arătat, timp de mai multe zile celor ce se suiseră cu El din Galilea la Ierusalim, și care acum sunt martorii Lui înaintea norodului. Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus; după cum este scris în psalmul al doilea...*” ș.a.m.d. Apoi în v. 34b: „*Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte, pe care le-am făcut lui David.*” „*De aceea mai zice și în alt psalm: "Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea."*” Și continuă mai departe. Dar după aceea urmează acuzația. Mai întâi este expunerea a tot ceea ce a făcut și a lăsat să se întâmple Dumnezeu conform Cuvântului, și apoi vine acuzația, în v. 41: „*Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare, pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.*” Aici este punctul principal: frați și surori: nu este suficient să auzi despre ceea ce a făcut Dumnezeu. Nu este suficient! Atunci sunt necazuri: „Este corect? Nu este corect? Este așa? Nu este așa?” Trebuie să avem o parte directă la aceasta. Trebuie să fim prezenți, atunci când se întâmplă. Iar noi, prin har, putem fi prezenți.

Pe vremea aceea, cărturarii erau disprețuitorii. Ei n-au putut să rânduiască planul de mântuire al lui Dumnezeu. Și-au sărbătorit slujbele lor, și-au cântat psalmii, și apoi au strigat: „Răstignește-L! Răstignește-L!” Frați și surori, totul se repetă. Și o spun din nou: la prima venire a lui Hristos, toți cei ce L-au urmat pe Domnul au avut parte de ceea ce făcea El atunci. Când El a venit la Ierihon, până și orbii au trăit vindecarea. Oriunde a venit... leproșii au fost curățiți. Toți au avut parte de ceea ce a făcut El, în măsura în care El a venit pe calea lor, și în măsura în care ei au putut fi incluși în ceea ce făcea Domnul. Toți ceilalți erau critici, disprețuitori... și cu toate acestea Dumnezeu a făcut o lucrare puternică în zilele lor. Dar, din păcate, ei n-au avut parte de aceasta. Ei au trecut pe lângă ziua cercetării îndurătoare a lui Dumnezeu. Și apoi au trebuit să treacă prin durere. Ce se va întâmpla cu toți „credincioșii” din vremea noastră, la revenirea lui Isus Hristos, Domnul nostru, dacă ei n-au ascultat Cuvântul ceasului și dacă ei nu fac parte din Biserica Mireasă? Ce rămâne în urma răpirii? Ziua Domnului, care va arde ca un cuptor, când trupurile cerești se vor topi de mare căldură! (2 Pet. 3.10)

Dar aici este un punct, și eu doresc să-l puteți vedea astăzi, cu ochi clari, duhovnicești: în Fapte 2, Petru, în prima predică, în v. 20, a numit ziua cea înfricoșată ca fiind ziua cea strălucită. Și aici este punctul, frați și surori: dacă este scris în Sfânta Scriptură, atunci întotdeauna este adevărat, și întotdeauna corespunde, chiar dacă în Maleahi este scris despre ziua cea înfricoșată. Și Petru, aici în Fapte 2.20 face o descriere exactă a zilei celei înfricoșate. „*înainte ca să vină ziua Domnului, ziua aceea mare și strălucită.*” Cum este? Cum este ziua aceea? Este mare și strălucită, sau este înfricoșată? Este ambele. Pentru credincioși este ziua strălucită, ziua glorioasă a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru; pentru ceilalți, este ziua înfricoșată, ziua mâniei, ziua judecății. Dar Petru, în clipa aceea a fost călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, și a arătat ce înseamnă ziua aceasta pentru Biserică, și anume, o zi strălucită de care nu este nevoie să ne temem, ci așa cum a scris Pavel: „*știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.*” – ziua strălucită, a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru. Dar vedeți, în Vechiul Testament, ziua înfricoșată, cu privire la judecată, la mânie, la ceea ce va veni după răpire.

În Noul Testament privirea este îndreptată asupra Bisericii, o zi strălucită, care ne așteaptă – ziua pe care a făcut-o Domnul. Dacă privim și vedem aceasta în Sfânta Scriptură, atunci putem doar să-I mulțumim, și știm că așa a dorit Dumnezeu, așa a fost rânduit.

Și ziua strălucită... este scris aici în 1 Cor. 1.7-8 „*așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări până la sfârșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos.*” „fără vină...” Acum, această zi este în legătură cu pregătirea și răpirea noastră, nu mai este ziua înfricoșată de care trebuie să ne fie teamă, ci este ziua strălucită, ziua lui Isus Hristos, Domnul nostru – când va suna trâmbița, se va auzi glasul arhanghelului, și mai întâi vor învia morții în Hristos. Și toți cei ce sunt vii în Hristos vor fi schimbați, și împreună vom fi răpiți.

În Filipeni, o citim de asemenea... Acolo Pavel a scris deja în primul și al doilea capitol... Fil. 1.9 „*Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere, ca să deosebiți lucrurile alese, pentru ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos, plini de roada neprihănirii, prin Isus Hristos, spre slava și lauda lui Dumnezeu.*” Frați și surori, stimați prieteni, acestea sunt cuvinte minunate, și sunt adevărate – și ne sunt adresate nouă, care contăm mult pe revenirea lui Isus Hristos. Eu contez mult pe revenirea lui Isus Hristos, Domnul meu. Și aici stă scris: „*ca să fiți curați și să nu vă poticniți până în ziua venirii lui Hristos.*” De aceasta aparține și Efeseni 5 – nu doar răscumpărați prin sânge, ci spălați în baia Cuvântului, scufundați în Cuvântul lui Dumnezeu. Noi în Cuvânt, și Cuvântul în noi. Așa cum Mirele a fost Cuvântul făcut trup, și toate făgăduințele și-au găsit împlinirea în El, și prin El, tot așa Mireasa, ca Trup al Domnului, este unită cu Dumnezeu, și toate făgăduințele, toate cuvintele lui Dumnezeu se împlinesc acum în noi și prin noi ca Biserică a Domnului. Aceasta ne deosebește pe noi de toate celelalte părtașii. Și de ce? Nu este vorba de multe părtașii, ci după cum am citit în Filipeni 2, este vorba despre părtașia cu Dumnezeu, despre părtașia prin Duhul Sfânt - legătura cu Dumnezeu, legătura cu Cuvântul Său, pentru a avea parte de ceea ce face El.

Și pentru a mai scoate în evidență încă odată aceasta: în Fil. 2, Pavel a mai exprimat-o încă o dată, și anume în v. 16: „*ținând sus Cuvântul vieții; așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lauda că n-am alergat, nici nu m-am ostenit în zadar.*” „ținând sus Cuvântul Domnului, ca să nu fi predicat în zadar, să nu fi învățat în zadar, să nu fi lucrat în zadar.” Nu a avut Pavel aceeași dorință, ca toți cei care aud Cuvântul prin el, să ajungă la țintă? Nu a spus el în 2 Cor. 11, „*ca să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.*”? Nu a scris el toate epistolele, călăuzit de Duhul, cu scopul ca Biserica să se înfățișeze fără pată și fără zbârcitură înaintea Domnului, când El revine ca să-i ia acasă pe ai Lui? Făgăduința rămâne: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. ... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*” Apoi ajungem din nou la Cuvântul din Amos 3.7 „*Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci.*” – nu cărturarilor, nu fariseilor, care trec pe lângă ziua cercetării îndurătoare a lui Dumnezeu, care disprețuiesc ceea ce face Dumnezeu, și care sunt numiți „disprețuitori” în Cuvântul lui Dumnezeu. Și ei sunt amenințați cu ceea ce va veni peste ei când va sosi clipa.

„Dumnezeu nu face nimic” - așa este scris. Cine îndrăznește să spună că Dumnezeu face acum ceva peste tot, fără ca să fi folosit un proroc pentru aceasta, pentru a aduce poporului Său Cuvântul ceasului, pentru a încredința poporului Său ceea ce a hotărât El în planul Său de mântuire? Rămâne în veci – fiecare cuvânt al Scripturii. Am rugăminte către voi toți: vă rog respectați fiecare Cuvânt. Cine nu respectă fiecare Cuvânt, n-are nici o șansă. Atunci Dumnezeu nici măcar nu ne va vorbi. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu este adevărat. Fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu își are locul său. Iar noi credem fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Dacă în Amos 3.7 este scris „*Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci*” același

lucru stă scris și în Fapte 20, când Pavel a putut să spună „*Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.*” Apoi venim la Efeseni 2, unde se spune că lucrurile care fuseseră mai înainte ascunse, au „*fost descoperite acum sfinților apostoli și proroci....*”. Tainele lui Dumnezeu nu sunt descoperite în seminarii, unde oamenii îi învață pe oameni, ci cu adevărat prin bărbați trimiși de Dumnezeu, care au personal o legătură cu Dumnezeu și care au fost călăuziți în Cuvânt și în voia lui Dumnezeu, și apoi împărtășesc și Bisericii voia lui Dumnezeu.

Și apoi, ajungem la Amos 8.11, că Dumnezeu va trimite o foamete, „*nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foame și sete după auzirea cuvintelor Domnului*”. Avem apoi Ioan 13.20 unde Domnul trimite, și „*cine vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă*”. Avem Luca 10.16 „*Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă.*” Avem Matei 10.40-41: „*Cine primește un proroc, în numele unui proroc („pentru că este proroc” - în germană), va primi răsplata unui proroc.*” Am scris eu acestea? Sunt eu răspunzător pentru acestea? Eu trebuie numai să le predic. Dumnezeu și-a asumat răspunderea pentru ele. Dacă noi credem ceea ce ne-a vestit El prin slujitorii Lui, vom primi răsplata, împreună cu ei. Și împreună cu Avraam, Isaac și Iacov vom șede la masa Domnului și vom sărbători Cina Domnului. Dar mai întâi trebuie să ședem aici, la masa Lui. El ne întinde masa aici, în fața dușmanilor noștri. Așa este scris. Noi ne ospătam aici din mana proaspătă, pe care ne-a descoperit-o Dumnezeu.

Apoi de asemenea, se împlinesc și Isaia 28, că toate mesele sunt pline de vărsături. Și aceasta se petrece pretutindeni unde Cuvântul lui Dumnezeu este răstălmăcit și interpretat: „*aceasta este așa sau ar putea fi așa.*” Aici, masa Domnului este pregătită cu adevăratul Cuvânt al lui Dumnezeu, și toți cei ce au o ureche de auzit, vor asculta ce are de spus Duhul Bisericilor. Este pur și simplu un mare har că la Dumnezeu n-are loc nici un amestec. Poporul Său a fost separat, în Vechiul Testament. Poporul Său este separat în Noul Testament. Chemarea răsună: „*Ieșiți afară!*” Și noi ascultăm ceea ce spune Duhul Bisericilor.

Acum, doar pentru a arăta, mai ales fraților noștri care propovăduiesc Cuvântul, o comparație din Sfânta Scriptură. O comparație cu Mat. 24. și 25, și apoi comparația cu ceea ce este scris în Luca 12. Știm cu toții că există frați care nu pot să aștepte până când Dumnezeu le descoperă Cuvântul și voia Lui. Și există într-una frați care vor să fie ceva. Și asemenea oameni n-au loc la Dumnezeu! Chiar dacă cineva a împlinit cea mai mare însărcinare, în continuare el este ca un burete stors și spune: „*Dumnezeul meu, ce dorești să începi cu aceasta?*” Iar dacă noi am împlinit totul pentru ce ne-a trimis Domnul, atunci spunem cu o inimă sinceră, că suntem numai slujitori nefolositori, și toată cinstea Îi aparține Domnului Dumnezeu. Noi n-am adus nimic cu noi – Dumnezeu ne-a dat tot ce putem da mai departe, prin har!

În Mat. 24 este scris de la v. 45: „*Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale...?*” Aceștia sunt toți aceia care propovăduiesc Cuvântul, toți aceia care-L slujesc pe Domnul. „*...ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?*” Apoi, „*Ferice de robul acela...*” Cu toții cunoașteți acest Cuvânt. Acest cuvânt este scris la SINGULAR: „*rob*” și apoi, este inclusă toată ceata slugilor. Și după aceea urmează Mat. 25. Când aceasta se întâmplă, atunci urmează Mat. 25. „*Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelilele, și au ieșit în întâmpinarea mirelui.*” Cunoașteți cu toții Mat. 25. De curând am avut aici lumina și vasul, lampa și vasul. Aici se vorbește despre revenirea Domnului ca Mire. Și în v. 10 scrie: „*cele ce erau gata, au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a încuiat ușa.*” Deci aici este vorba că noi, care suntem gata, care facem parte din fecioarele înțelepte, să ieșim ca să-L întâmpinăm pe Domnul ca să mergem cu El la ospățul de nuntă. Așa cum am auzit din Apoc. 19, în Cuvântul de introducere: „*sofia Lui s-a pregătit, și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor, și curat.*” Aceasta este legătura pe care o avem aici, în Cuvântul lui Dumnezeu, și

anume legătura că la sfârșitul timpului de har, Cuvântul va fi împărțit, și că toți cei ce-l aud și-l cred, să fie pregătiți. În această legătură citim din Luca 12 de la v. 35, și uitați-vă cât de asemănătoare sunt aceste două versete, și cât de diferită este împlinirea lor, și la fel este și conținutul: „*Mijlocul să vă fie încins, și făcliile aprinse. Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă.*” Și aici este vorba despre robi – cel puțin doi – plural: robi [v. 37]. când se întoarce „*de la nuntă*”. Trebuie să existe și oameni – trebuie să fie acolo cei 144.000, care au crezut prin slujba celor doi proroci – ca Domnul să se poată întoarce împreună cu Mireasa. Și toți laolaltă, toți cei care au fost cuprinși în planul de mântuire al lui Dumnezeu pot atunci să sărbătorească și înceapă, împreună cu Domnul, împărăția de o mie de ani.

Ascultați bine încă o dată: „*Și să fiți ca niște oameni, care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă de la nuntă, ca să-i deschidă în dată, când va veni și va bate la ușă.*” În Mat. 25: intrarea la ospățul de nuntă, iar aici, revenirea Domnului nostru, după ospățul de nuntă. Deci, toate versetele trebuie citite așa cum sunt scrise, știind prin conducerea Duhul din ce context fac parte. Și mereu există cuvinte cheie... Și priviți, aici, în v. 37 este scris: „*Ferice de robii aceia...*” În Mat. 24: „*robul*”, aici: „*robii aceia, pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea lui! Adevărat vă spun, că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă, și se va apropia să le slujească.*” Și apoi se accentuează din nou ceea ce se întâmplă înainte, și anume de la versetul 41. Ambele sunt corecte: slujba de dinaintea revenirii Domnului, pregătirea Bisericii Mirese pentru ospățul de nuntă, și slujba care urmează după aceea, și pregătirea celor ce vor fi apoi adăugați. Apoi, când Domnul se întoarce împreună cu noi, conform cu Apoc. 19, ca să ridice împărăția lui Dumnezeu pe pământ, atunci vor fi acolo toți cei ce fac parte din prima înviere, fie că sunt din Mireasă, sau dintre cei 144.000... Toți cei ce sunt aleși, și toți cei care au primit Cuvântul, vor fi acolo. Scriptura este foarte clară.

Și numai ca să mai revenim o dată la Mat. 25... cu adevărat una conduce la cealaltă. Și în Mat. 25 nu este un înger care aduce un mesaj, ci între toți aceia care ies în întâmpinarea Mirelui se aude strigarea. Ei se trezesc, își pregătesc lămpile, iasă în întâmpinarea Mirelui. Ieșirea afară, pregătirea... totul are loc, și acolo nu mai este nevoie de un „bărbat deosebit”. Ci, în ultima fază, Dumnezeu va lucra prin Duhul Sfânt în toți cei pe care i-a chemat afară iar în cele din urmă în toți cei ce aparțin Miresei, care vor intra la ospățul de nuntă. Aceasta este învățătura biblică despre ceea ce se întâmplă înaintea venirii Domnului – ce se întâmplă acum cu noi. În același fel, noi avem o privire de ansamblu asupra lucrurilor care se vor petrece după aceea.

Tot așa am făcut comparația cu ziua Domnului, cu ziua cea mare și înfricoșată, și cu ziua cea strălucită, ziua glorioasă. Una este ziua Domnului, ziua de răzbunare, de judecată, cealaltă este dimineața glorioasă când Isus vine, când Biserica Mireasă va fi răpită ca să-L întâlnească pe Mire și să sărbătorească cina cu El.

Merită să ne mai oprim o dată asupra gândului: astăzi, astăzi dacă auziți glasul Lui... dați-mi voie să vă citesc în această legătură, din Evrei. Și fie ca Cuvântul lui Dumnezeu să ne vorbească într-un mod puternic. Evrei 3... Aici ne este arătat ce se poate întâmpla când vorbește Duhul lui Dumnezeu: unii ascultă, ceilalți își împietresc inima. Evrei 3:7: „*De aceea, cum zice Duhul Sfânt: Astăzi, dacă auziți glasul Lui...*” Și glasul Lui se aude de la Scaunul de domnie. Glasul Lui este Cuvântul Lui, este Cuvântul descoperit prin Duhul Sfânt. Astăzi... Acesta este „astăzi” al nostru. Noi trăim acum. Acesta este „astăzi” al nostru. „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii...*” ș.a.m.d. V. 10: „*De aceea M-am dezgustat de neamul acesta, și am zis: Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N-au cunoscut căile Mele!*” Cine nu recunoaște căile Domnului astăzi, se rătăcește. Nu se poate altfel. Cine nu cunoaște Cuvântul și calea Lui, se rătăcește. De aceea noi suntem chemați înapoi la Domnul, să părăsim căile și gândurile personale

și să-L urmăm pe Domnul, să credem Cuvântul Său din inimă ca să ne fie descoperit. Luca 1.16-17: Ioan Botezătorul a avut sarcina să pregătească Domnului un popor bine pregătit, să întoarcă inimile părinților la copii. Ce este astăzi? Astăzi iarăși trebuie pregătit Domnului un popor bine pregătit, ca inimile copiilor lui Dumnezeu să fie întoarse la ceea ce au propovăduit la început părinții noștri, părinții apostolici, frații noștri de la început. Cât de des trebuie s-o spunem: ultima predică trebuie să fie așa cum a fost prima; ultimul botez trebuie să fie așa cum a fost primul; toată vestirea de la sfârșit trebuie să fie așa cum a fost la început. Aceasta include restituirea completă.

Dar apoi spune iarăși, în v. 12, din Evr. 3: „*Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.*” Frați și surori, în clipa când Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său, a sosit ceasul nostru. Aceasta este ziua noastră, este vremea noastră. Și cum citeam ieri, noi trebuie să credem mesajul dumnezeiesc pentru ca acesta să ne fie descoperit prin Duhul Sfânt. Dumnezeu nu poate vorbi aceluia care nu-L crede. Și de aceea noi vă rugăm de repetate ori: credeți așa cum zice Scriptura. Credeți ceea ce a spus Cuvântul lui Dumnezeu. Și numai așa suntem aduși în concordanță cu Cuvântul.

Ascultați cu atenție: pe vremea aceea a avut loc o răzvrătire. Cei care nu au vrut să creadă, care nu au vrut să umble pe căile lui Dumnezeu au fost îngroziți. A avut loc o răzvrătire... Astăzi toți sunt acri și supărați pe noi. De ce? Pentru că ei zic că noi suntem o direcție de credință care urmează un profet. Noi nu suntem nici o direcție de credință care urmează un proroc, dar noi credem ceea ce au vorbit toți prorocii în Numele Domnului, și vom fi aduși înapoi la învățătura apostolilor. Să ne judece ceilalți cum vor; judecata lor se va întoarce și va cădea în ziua aceea peste ei. Căci acolo unde noi îi judecăm pe alții, acolo ne judecăm singuri.

Aici, în Evrei 3.15 este scris: „*Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, ca în ziua răzvrătirii.*” Și în ultimele versete, V. 18-19 „*Și cui S-a jurat El că n-au să intre în odihna Lui? Nu S-a jurat oare celor ce nu ascultaseră? Vedem dar că n-au putut să intre din pricina necredinței lor.*” Necredința este groaznică, frați și surori. Și credința vine din predică, și predica din Cuvântul lui Dumnezeu. Până în ziua de azi, în locul acesta noi nu am povestit basme. Am vestit Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, care rămâne în veci, fie că oamenilor le place sau nu: Biserica lui Isus Hristos va asculta de El. Și nu ne este rușine să spunem că Dumnezeu Și-a împlinit făgăduința. Și acest lucru trebuie accentuat la sfârșit. La ce ne-ar folosi să știm ce s-a întâmplat la prima venire a lui Hristos, și peste tot este scris „ca să se îplinească...”, dacă noi n-am trăi astăzi împlinirea a ceea ce a făgăduit Dumnezeu pentru noi. Și Dumnezeu a făgăduit că va trimite un proroc, înainte ca ziua harului să se sfârșească, înainte de a începe ziua Domnului, pentru a întoarce inima copiilor lui Dumnezeu înapoi... Și Dumnezeu nu vorbește niciodată capetelor, Dumnezeu vorbește întotdeauna inimilor. Așa este astăzi: descoperirea are loc în inimile noastre. Și numai atunci vom putea adăuga la credință, ascultare, și astfel în ascultare de credință. După cum arată Pavel în Rom. 1 și Rom. 16: „*ca să aducem, pentru Numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile.*” Credința și ascultarea sunt legate de propovăduirea adevăratului Cuvânt al lui Dumnezeu. Și toți cei ce ascultă de glasul lui Dumnezeu, care primesc Cuvântul descoperit prin Duhul, vor fi conduși în ascultare de credință și vor fi pregătiți pentru ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Acum, Evrei 4.1: „*Să luăm dar bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu (sau: rămas în urmă – trad. engl.).*” Am eu dreptul să subliniez că eu nu doresc ca cineva care a auzit Cuvântul lui Dumnezeu în timpul acesta, și care a venit la adunări, să rămână în urmă? Ce durere ar fi asta pentru mine...și pentru toți cei ce vor fi răpiți! ...dacă frați și surori pe care noi i-am iubit și i-am prețuit, nu vor fi acolo. SĂ AVEM GRIJĂ SĂ NE RESPECTĂM ȘI SĂ NE PREȚUIM

UNII PE ALȚII, ÎN DRAGOSTEA LUI DUMNEZEU, SĂ NE RUGĂM UNII PENTRU ALȚII, SĂ CREDEM UNII PENTRU ALȚII, CA SĂ FIM PREGĂTIȚI CU TOȚII, SĂ FIM CU TOȚII ACOLO, CA NICIUNUL SĂ NU-I MAI TĂGĂDUIASCĂ CELUILALT HARUL SAU MÂNTUIREA, CI SĂ FIM CU TOȚII CĂLĂUZIȚI PRIN DUHUL LUI DUMNEZEU ÎN TOT ADEVĂRUL. Și uniți ca frați și surori, să înaintăm până vom ajunge de la credință la vedere.

Ascultați încă o dată propoziția: „nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu.” Cei ce vor rămâne în urmă vor bate la ușă, și vor striga: „Deschide-ne!” Astăzi Domnul bate la ușa noastră – Apoc. 3. Iar cine deschide astăzi, la acela El intră și cinează cu el. Și cine deschide azi, și cu cine cinează El azi, acela El îi va deschide, ca noi să putem cina împreună cu El. Frați și surori, una merge cu cealaltă. Deci, să-I fie prezentată lui Hristos o fecioară curată. Fratele Branham, în timpul vieții sale, a avut o vedenie minunată. El a văzut mulțimea îmbrăcată în haine albe, în Rai – toți erau tineri. Și vocea a spus: „Dacă tu nu te-ai fi dus [să predici], noi n-am fi fost aici.” Și toți au strigat: „Fratele nostru iubit, noi suntem aici, pentru că tu te-ai dus.” Predicarea trebuie să fie, pentru ca chemarea afară și pregătirea să se poată întâmpla. Eu vă întreb, fără să mă refer într-un mod deosebit la cineva, cine din lumea întreagă vestește mesajul dumnezeiesc, cine predică precum Pavel, Petru, precum predicau apostolii, despre Dumnezeire, despre botez? Unde este de găsit modelul biblic? Unde? Vă rog: unde? Totul se unește... Și? Rezultatul? Ecumenism unit sub Roma. Biserica lui Isus Hristos se întoarce înapoi la Cuvântul care a ieșit din Ierusalim, la învățătura adevărată originală. Și la aceasta a folosit slujba fratelui Branham, care a avut două aspecte: cel profetic și cel de învățătură. El a fost un bărbat cu o împuternicire divină. Cine nu știe ce a făcut Dumnezeu, ar putea avea o scuză. Dar toți cei ce știu ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră... pentru prima dată, după două mii de ani, s-a întâmplat ce ni se spune în Biblie: pentru prima dată orbii și-au primit vederea, surzii au putut auzi, muții au putut vorbi. Eu am văzut-o, sunt un martor ocular al lucrurilor pe care le-a făcut Dumnezeu. Dar nu este vorba deloc de semne și minuni. Acestea trebuiau numai să ne atragă atenția spre ceea ce are Dumnezeu să ne spună prin Cuvântul Său. Și de aceea noi astăzi nu alergăm după cei ce au de relatat semne și minuni, ci alergăm după Domnul, care ne-a vorbit, care ne-a chemat afară, care ne-a mântuit, care ne-a primit, care ni s-a descoperit – după cuvintele Scripturii: „lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.” Frați și surori, Cuvântul Dumnezeului nostru este minunat. Și legăturile pe care El ni le dăruiește și descoperă în Cuvântul Său, sunt pur și simplu minunate.

Și dacă eu o mai spun o dată astăzi: niciodată n-a mai existat vreodată pe pământ o vreme în care Dumnezeu să-și fi descoperit Cuvântul Său și întregul Său plan de mântuire într-un fel așa de minunat, într-o claritate absolută, până în toate detaliile. Niciodată n-a mai existat pe pământ un asemenea timp. Și, frați și surori, noi avem privilegiul de a-L trăi pe Dumnezeu și de a avea parte de ceea ce lucrează El acum, în prezent. Și cine ascultă glasul Lui astăzi, să nu mai ceară timp de gândire, ci să creadă pe loc, pentru ca brațul Domnului să-i poată fi descoperit prin har.

Noi credem ceea ce a făcut Dumnezeu în vremea noastră, și că Mesajul premerge a doua venire a lui Hristos. Ce spuneau alții, nu l-a interesat pe Ioan, nu i-a interesat pe toți aceia care veneau la Iordan, ca să se lase botezați. Și mai târziu Domnul nostru a trebuit să spună cărturarilor și fariseilor: „voi ați respins planul lui Dumnezeu, pentru că nu v-ați lăsat botezați cu botezul lui Ioan.” Astăzi se poate spune același lucru. Există oameni care au respins planul lui Dumnezeu și nu s-au lăsat botezați în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru, ci care continuă să boteze în formula trinitară. Eu nu cred că vă voi șoca dacă vă spun că intrarea în toate lojele are loc în formula „în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt” - chiar și intrarea în loja francmasonică: omul își pune mâna dreaptă pe Biblia neagră și jură „în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt”. Și apoi noi ne mirăm uneori de ce l-a folosit Dumnezeu pe fratele Branham pentru a spune

că Dumnezeu nu este în această formulă. Dumnezeu s-a descoperit în Numele care este mai presus de orice nume. Cândva va trebui spus clar. Noi nu avem sarcina de a încheia compromisuri, ci de a predica Cuvântul sfânt; și toate tradițiile și tradițiile bisericești le lăsăm bisericilor și tradiției. Dar pentru Biserica lui Isus Hristos este Cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l credem și-l învățăm și-l practicăm așa cum este scris aici. Ferice de acela care nu se poticnește, ci care crede Cuvântul și căruia îi este descoperit, și care-și trăiește pregătirea prin har, pentru ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Domnul Dumnezeu să ne binecuvânteze și să fie cu noi, în Numele lui Isus! Ne ridicăm și cântăm împreună „Așa cum sunt...” Apoi le rog pe surori să vină și să cânte „Ești tu gata pentru ceasul acela?” [...]

Eu cred că simțim că Domnul ne vorbește și prin cântare. Noi pur și simplu dorim să fim prezenți când făgăduința se împlinește. Făgăduința sună: „*Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*” Acesta este scopul nostru. Aceasta o dorim. Și eu vă spun că noi trăim acum pregătirea pentru ziua aceasta minunată. Și aceasta se întâmplă în lumea întreagă, în toate limbile pământului. Din limbile principale este tradus mai departe în celelalte limbi. Dumnezeu i-a împărțit pe tot pământul pe frații care poartă Cuvântul, care vestesc același Cuvânt. Și suntem mulțumitori pentru acest lucru.

Astăzi pot să mă refer încă o dată la ultima călătorie prin America de Sud, și pot să spun că Dumnezeu dăruiește cu adevărat har în toate popoarele, limbile și neamurile, și cheamă afară. Eu vă întreb: dacă noi vedem aceste lucruri, avem probleme în a crede? Noi vedem, trăim aceste lucruri. În zilele Domnului nostru oamenii au trăit tot ce a făcut El - cei ce erau în jurul Lui. Trebuie să fii în apropierea Lui, trebuie să fii acolo unde este El, unde El vorbește, unde El se descoperă, ca să ai parte de aceasta. Eu vă rog ca nimeni să n-o ia în chip ușuratic și să spună, poate, „Noi am ascultat o predică.” Astăzi pur și simplu dorim să spunem „Dumnezeu mi-a vorbit prin Cuvântul Său.” Așa cum am auzit în Cuvântul de introducere, un Glas a răsunat de la Scaunul de Domnie. Cuvântul lui Dumnezeu a venit de la Scaunul de domnie. Cuvântul lui Dumnezeu nu se întoarce gol, ci împlinește scopul pentru care a fost trimis. Vouă, care aveți o mare parte în aceasta, și anume ca Cuvântul să fie purtat, vouă vă mulțumesc sincer, în Numele lui Isus Hristos, Domnul nostru. La fel, dorim tuturor fraților, predicatorilor Cuvântului lui Dumnezeu, binecuvântarea Celui Atotputernic, călăuzirea Duhului Sfânt. Îi vedem pe frații noștri din toată Franța, din Lyon, Paris, Marseille, de pretutindeni. Îi vedem pe frații noștri din Praga, Slovacia, Austria, Elveția, de pretutindeni. Este aceasta lucrarea oamenilor, sau lucrarea lui Dumnezeu? Pe voi v-a chemat un om? Sunteți aici din pricina unui om, sau sunteți aici din pricina Cuvântului lui Dumnezeu? Din ce pricină era Ioan pe insula Patmos? Din pricina Cuvântului lui Dumnezeu.

Frați și surori, aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul. Și El Și-a trimis robul și prorocul, nu ca să facem din el un idol, ci ca să ascultăm ceea ce are de spus acum Duhul, bisericilor. Și pentru aceasta îi suntem recunoscători din inimă Dumnezeului nostru. Cine este de acord cu mine? Ca să poată fi împlinit 2 Cor. 11.2: „*să vă înfățișez înaintea lui Hristos ca pe o fecioară curată.*” Cine dorește să fie acolo? Amin. Amin. Aleluia. Și vă spun: voi credeți ce a spus Dumnezeu, și voi veți fi acolo. Nu priviți la împrejurări, nu priviți la greutatea, nu priviți la voi sau la alții. Priviți la Cel nevăzut ca și cum L-ați vedea. Priviți la Acela care a dat făgăduințele, care și-a asumat răspunderea pentru Cuvântul Său, ca să îplinească totul așa cum a spus. Și noi trăim la sfârșitul vremii sfârșitului... Doresc să vină niște frați... Frate Didier, Coukachka, Kupfer, Graf, veniți să mulțumiți lui Dumnezeu. Dorim să mulțumim împreună pentru ceea ce a făcut Dumnezeu aici, astăzi. Astăzi s-au întâmplat lucruri mari. Veniți repede în față, și mulțumiți Domnului.

Înainte ca fratele Russ să se roage cu noi, poate fratele Schmidt ne va transmite salutări, dați-mi voie să vă citesc Cuvântul... și vă rog să-l luați la inimă: 2 Cor. 1 de la v. 18: „*Credincios este Dumnezeu că vorbirea noastră față de voi n-a fost și „Da”, și „Nu”.* [ci „DA” și „AMIN”.] *Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi* [chiar de mine, de fratele Russ, de fratele Schmidt, de toți frații noștri... aici sunt amintiți Silvan și Timotei. Astăzi îi putem aminti cu numele pe toți frații noștri care predică astăzi același Cuvânt: fratele Graf, fratele Müller.] *în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan, și prin Timotei, n-a fost „da” și „nu”, ci în El nu este decât „da”.* *În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt „da”; și „Amin”, spre slava lui Dumnezeu, prin noi.* – K.J.V.” Prin noi! Fără noi nu se întâmplă nimic în Împărăția lui Dumnezeu. Tot ce face El, se întâmplă prin Biserică, prin noi. El își încheie lucrarea prin noi.

Apoi urmează minunata încheiere „*Și Cel ce ne întărește împreună cu voi, în Hristos, și care ne-a uns, este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit, și ne-a pus în inimă arvuna Duhului*”.